

ת"פ 16437/11/12 - המאשימה, מדינת ישראל נגד הנאשמים, טקלה דסיה, בלטה דמסאש

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 16437-11-12 מדינת ישראל נ'
דסיה(עציר) ואח'
בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשמים
מדינת ישראל
1. טקלה דסיה
2. בלטה דמסאש
02 אפריל 2014

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ערד ועו"ד מאור לונדנר

הנאשם 1 הובא על ידי שב"ס

ב"כ הנאשם 1 עו"ד עינת שמואלי

הנאשם 2 וב"כ עו"ד נטע לב

גזר דין

רקע דיוני:

עניינו של גזר דין זה הוא בשני כתבי אישום: כתב האישום האחד, הינו בקשר לתיק פלילי 16437-11-12 המתייחס לשני הנאשמים (להלן - "התיק הראשון"). כתב אישום השני, הוא בתיק פלילי 33484-07-13 (להלן - "התיק השני") נגד הנאשם 1 בלבד (להלן - "נאשם 1"). ההליכים בתיק הראשון מנוהלים על ידי פרקליטות מחוז ואילו ההליכים בתיק השני מנוהלים על ידי התביעה המשטרית - שלוחת ראשון לציון של תביעות מרחב שפלה.

ראוי לציון כי לכתחילה התיק הראשון הוגש נגד שלושה נאשמים, אלא שעל פי הסכמת הצדדים, ובשים לב לכך שהנאשם השלישי היה קטין (להלן - "הנאשם הקטין") - הופרד משפטו. ההליכים נגד הנאשם הקטין התנהלו בבית משפט לנוער. התוצאה היא שבתיק הראשון - המשפט התנהל נגד שני הנאשמים.

במאמר מוסגר אציין כי בטיעונים לעונש שנשמעו בדיון שהתקיים לפני ביום 19.2.14, טענו לעונש שני תובעים:

עמוד 1

פרקליטה ותובעת משטרתית. עוד יש לציין כי אף שקיים מכנה משותף בין שני כתבי האישום, ההליכים התנהלו במקביל על פי סדרי העבודה השונים ליחידות התביעה השונות בבית משפט זה. תמוה? לצערנו, זה מצב הדברים במקומותינו, תחת אשר יהיה גוף תביעה אחד - המדינה מיוצגת על ידי גופי תביעה רבים.

תחילת ההליכים מבחינה כרונולוגית, בגזר הדין שלפני, היא בדיון שהתקיים לפני ביום 13.3.13 בתיק הראשון. בדיון שהתקיים ביום זה, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון. על פי הצהרתם, כתב האישום יתוקן והנאשמים יודו ויורשעו על פי הודייתם בעובדות כתב האישום המתוקן. עוד הוסכם כי בטרם טיעונים לעונש יופנו הנאשמים לשירות המבחן.

בדיון שהתקיים לפני בתיק הראשון ביום 5.2.14 הופיע תובע משטרתית, והצדדים הודיעו כי נאשם 1, נגדו התנהל התיק השני לפני כב' השופטת זמיר, הודה בעבירות המיוחסות לו, אך טרם הורשע אלא ביקש "לצרף" תיק זה להליך הנוכחי.

אשר על כן, באותה ישיבת בית המשפט, הורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בתיק השני. התוצאה הייתה למעשה איחוד הדיון בשני התיקים והדיון נדחה לטיעונים לעונש בשניהם ליום 19.2.14.

כאן המקום לציין העובדות בהן הודו הנאשמים והורשעו.

התיק הראשון:

הנאשמים הודו כי ביום 3.11.12 סמוך לשעה שש בבוקר, הגיעה ניידת משטרה לצומת רחובות בעיר ראשון לציון. בניידת היו באותה העת שני שוטרים: האחד מרציאנו (להלן - "מרציאנו") והשני "מתנדב", מן הסתם מתנדב משמר אזרחי, בשם עובד (להלן - "עובד"). בהגיעם לצומת הבחינו השניים בחבורת צעירים, ביניהם הנאשמים ואחרים, עומדים על הכביש. השוטרים עצרו את הניידת ליד אותה חבורה וביקשו תעודות זהות מהחבורה לבדיקה שגרתית.

נאשם 1 טען כי אין בידו תעודה מזהה ומסר לשוטרים מספרי תעודות זיהוי כוזבים. השוטרים בדקו מספרים אלה ומצאו כי הם שגויים. לפיכך הוחלט לעכב את נאשם 1 ולהביאו לתחנת המשטרה. השוטרים הודיעו לנאשם 1 על כך. מששמע זאת הנאשם 1 ניסה לברוח מהשוטרים, התגלגל על הכביש ונתפס על ידי עובד, אשר לקח את הנאשם 1 לכיוון הניידת, כשהחבורה מתלווה אליהם.

השוטר מרציאנו חש מאוים מההתקהלות של החבורה לכן שלף אקדח טייזר שהיה ברשותו. משהגיעו הנאשם 1 והשוטרים לניידת, תקף נאשם 2 את מרציאנו, בכך שהיכה אותו. כתוצאה מתקיפה זו נפל אקדח הטייזר מידו של מרציאנו והתגלגל על הכביש. הנאשם הקטין אשר עמד אותה העת בצד והבחין באקדח המתגלגל על הכביש, רץ לכיוונו האקדח, הרימו מהכביש ונמלט מהמקום כשהאקדח ברשותו.

בהמשך לכך, הצליח נאשם 1 להשתחרר מאחיזתו של עובד והחל לברוח. עובד רדף אחריו, הפילו ארצה ותפס אותו.

אז, על מנת לסייע לנאשם 1 להימלט מהשוטרים, הגיע נאשם 2 בריצה ובעט במתנדב עובד בראשו ובגבו.

כתוצאה מהבעיטות הללו של נאשם 2, הצליח נאשם 1 להשתחרר מאחיזת המתנדב עובד ושני הנאשמים נמלטו מהמקום.

כתוצאה ממעשי הנאשמים, נחבל השוטר מרציאנו בראשו, חש ברע ופונה על ידי אמבולנס לבית החולים לקבל טיפול רפואי.

הנאשם 1 הורשע לפיכך בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

הנאשם 2 הורשע בשני מקרים בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות.

מסתבר כי, כארבעה חודשים, קודם למעשים הללו, בתאריך 23.7.12, הורתה ועדת השחרורים שמקום מושבה ב"כלא מעשיהו", על שחרור מוקדם של נאשם 1, בתנאים. בין יתר התנאים, מעצר בית לילי בין השעות שש בערב עד לשבע למחרת היום ובימי שישי ושיבת מעצר בית מלא למשך כל היממה.

עולה אם כן, שבעת שביצע הנאשם 1 העבירה בנסיבות לעיל, הפר הוראה חוקית.

התיק השני:

כתב האישום בתיק השני מתייחס, כאמור לעיל, לנאשם 1 בלבד. הנאשם 1 הודה כי בעקבות הליכים בבקשה למעצר לצורך חקירה, שהתקיימו בתיק מ"י 3385-11-12 ובעקבות ההחלטה בתיק זה, התקיימו הליכים בתיק בהליכי מעצר עד תום הליכים - מ"ת 16453-11-12, שוחרר נאשם 1 בתנאים מגבילים, אשר חלקם נשאר בתוקף במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, ובין יתר תנאי שחרורו - "מעצר בית" לילי.

הנאשם הודה כי בתאריך 13.7.13, סמוך לשעה ארבע וחצי לפנות בוקר בעיר ראשון לציון, בעקבות ריב בין אחרים שזהותם אינה ידועה לתביעה, הגיע אחד מאמו שפראו - המתלונן, לאותו מקום בכוונה להפריד בין הניצים. על פי כתב האישום והנאשם 1 הודה בכך, שהה הנאשם 1 אף הוא באותו מקום. באותן נסיבות בעוד הנאשם 1 שרוי בגילופין ואוחז בידו בקבוק בירה, שבר את הבקבוק על הרצפה, ובעזרת שבר הבקבוק תקף את המתלונן, פצע אותו וגרם לו לחבלות בדמות "לצרציה מעל אוזן שמאל, לצרציה שטחית בצוואר מימין ופצע בלחי שמאל, עד כי היה צורך לתפור תפרים בראשו של המתלונן על מנת לעצור הדימום.

עוד נאמר כי לאחר שהותקף המתלונן, כאמור, תקף המתלונן את הנאשם 1 בכך שהכה באגרופו בגופו.

הנאשם 1 הורשע בעבירות של פציעה בנסיבות מחמירות והפרת הוראה חוקית.

במאמר מוסגר אציין כי קיים קשר הדוק בין שני התיקים: התיק הראשון והתיק השני, הקשר הוא בכך שבעקבות העבירות בהן הודה נאשם 1 בתיק הראשון, שוחרר בתנאים מגבילים, תנאים שהיו ברקע לאישום שבתיק השני רוצה לומר שעת ביצע הנאשם 1 העבירות שתיק השני, הפר ממילא תנאי שחרורו שנקבעו בקשר לתיק הראשון.

בעניינם של הנאשמים הוגשו תסקירים משירות המבחן. באשר לנאשם 2 הוגשה גם חוות דעת חיובית מהממונה על עבודות שירות בשב"ס לפיה יכול הנאשם 2 לרצות עונש מאסר בעבודות שירות.

עיון בתסקירי שירות המבחן של שני הנאשמים מגלה תמונה עגומה ביותר ויש אולי מתסכלת, לנוכח נסיבות משפחתיות וחברתיות קשות שברקעם של שני הנאשמים. מטבע הדברים לא מצאתי להרחיב בפירוט הדברים מתוך התסקירים. אומר אך זאת, שמדובר בשני נאשמים צעירים, נאשם 1 כבן 20 ונאשם 2 כבן 21 בעת ביצוע העבירות, בני העדה האתיופית, אשר התדרדרו אל שולי החברה, בעיקר משום קשיי קליטה, שהם תופעה ידועה, לצערנו, בקרב עדה זו, לרבות קשיי הקליטה של משפחותיהם. אך נוסף לקשיים אלה נוספו גם בעיות הנעוצות בנאשמים עצמם רוצה לומר באישיותם.

שירות המבחן לא בא בהמלצה לגבי הנאשמים. יתירה מזו באשר לנאשם 1, לנוכח התסקיר השלילי, המליץ שירות המבחן להשית על הנאשם עונש קונקרטי שימחיש חומרת התנהגותו.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני התביעה:

בטיעוני התביעה לעונש, הן על ידי הפרקליטות כמו גם התביעה המשטרית, באה עתירה להחמיר בענישת הנאשמים. התובעים הפנו תשומת הלב לחומרת התנהגותם האלימה של הנאשמים. בתיק הראשון, התנהגות אלימה וחומרה נגד שוטרים אשר כל חטאם היה בביצוע תפקידם באכיפת החוק והסדר הציבורי, ובתיק השני בהתנהגותו החמורה והמסוכנת של הנאשם 1 אשר שבר בקבוק, ובכך הפכו לנשק קטלני, ותקף את המתלונן בצורה קשה עד כי זה נזקק לתפרים בראשו.

עוד הצביעה התביעה על עברם הפלילי של השניים ואל התסקירים השליליים של השניים שמהם עולה העדר אופק שיקומי.

טיעוני ההגנה:

באי כוח הנאשמים, כל אחד בתורו, ביקש להקל עם הנאשמים. לפי גישתם, אין מדובר במעשים שבחומרה שברף גבוה. לדברי בא כוח נאשם 1 הרי שבאישום הראשון מיוחסת לו עבירה שאינה מן החמורות- הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לעומת נאשם 2 שנקט אלימות פיסית "ממש" כלפי השוטרים, הרי שנאשם 1 לא עשה כן ומעשהו היה שולי לעומת נאשם 2. באשר לעבירות בתיק השני, טען הסניגור כי מדובר בקטטה בין שיכורים, שחלקו של המתלונן רב לו באירוע, וכי אין מדובר במעשה מתוכנן אלא תקיפה שבאה בעקבות הריב.

בא כוח נאשם 2 עמד על נסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות של הנאשם כפי שבאו לידי ביטוי בתסקירי שירות המבחן. הסניגור המלומד כטענות להקלה בדין, הפנה אצבע מאשימה אל החברה שכשלה בקליטת העלייה האתיופית ועשתה טעויות רבות בקליטת העדה. לפי שיטה זו, על החברה ורשויות המדינה רובצת האשמה ולא דווקא על הנאשם, 2 או שמא אמר לאו דווקא על הנאשמים.

דין והכרעה:

איני רואה עין בעין חומרת המקרה שלפני עם הסניגורים המלומדים. ראשית באשר לחומרת המעשים או הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

באשר לנאשם 1:

נאשם זה נדון למאסר ממושך בבית משפט המחוזי, למשך 30 חודשי מאסר, בגין מעשים חמורים ביותר, בין היתר: בעילה אסורה ומעשה מגונה באדם כמו גם איומים וכליאת שווא. חסד עשתה עמו ועדת השחרורים הפועלת על פי החוק, משקיצרה תקופת מאסרו. ומה היה המחווה של הנאשם 1 למעשה חסד זה? הגמול שגמל הנאשם 1 לחסד שנטתה עמו הרשות היה, במעשים החמורים כלפי השוטרים תוך שהוא מפר האמון שניתן לו על ידי הרשויות. אלימות תוך הפרת אמון מוחלטת על ידי הנאשם 1.

האם מעשהו של הנאשם 1, כתיאור בא כוחו, אינו חמור משום שמדובר "רק" בהפרעה לשוטר במילוי תפקידו? התשובה כלשון העם: "ממש לא!" אכן, התביעה, במיוחד התביעה המשטרית שחקה עד דק חומרת העבירות כלפי שוטרים. התביעה נוהגת על פי מדיניות מסוימת, להציף בתי המשפט בכתבי אישום רבים ביותר, בעבירות כלפי שוטרים, ברובם בשל מעשים פעוטים ביותר שניתן היה להימנע מלהביאם לבית המשפט. אלא שבמקרה זה שלפני ראוי להתעלם מדרכה זו של התביעה, ולהביט נכוחה בחומרה של העבירות כלפי שוטרים שבמעשי הנאשמים.

נסיבות המקרה שלפני חמורות ביותר. הנאשם 1 זה ש"רק" הפריע לשוטרים, כמו גם חברו נאשם 2, היו חלק מחבורה אלימה ובריונית של צעירים, חסרי מעש, שהתגודדה בחוצות עיר תוך התנהגות משולחת רסן כלפי שוטרים שאך ביקשו למלא תפקידם על פי החוק. אין לנתק ולו בשמץ מעשהו של נאשם 1 ממכלול המעשים. ההפרעה לשוטרים במילוי תפקידם הוא נדבך אחד מבין מערכת מעשי אלימות כפי שבאה לידי ביטוי בתיק הראשון. והכל, עשה נאשם 1, תוך הפרת תנאי השחרור של ועדת השחרורים. עזות מצח? נראה שיש בכך לשון המעטה להגדרת מעשיו של הנאשם 1.

אלא שבכך לא סגי. הנאשם 1 גילה מידה מפחידה ומעוררת חלחלה של אלימות בתיק השני. עיינתי בתמונות המתלונן שהוגשו על מנת להמחיש חומרת הפגיעה בו. אני סבור שעל הנאשם 1 לברך השכם והערב על כי מעשיו האלימים הסתיימו אך ורק במשפטו זה, דהיינו, רק בעבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות. שכן נקל לשער תוך זעזוע וחרדה, מה היו התוצאות אילו שבר הבקבוק אותו הניף והנחית הנאשם על פניו של המתלונן, היה ננעץ או פוצע את עורק הצוואר של המתלונן. פגיעה בעורק הצוואר יש בה להביא למותו של אדם תוך דקות ספורות. אין צורך בידע נרחב ברפואה כדי לדעת שמדובר בעורק רחב ביותר המוביל דם אל המוח. דקות ספורות ואדם מאבד חיו.

על מנת להמחיש גודל האימה שבמעשהו של הנאשם 1, ראוי לנסות ולדמות בדמיון המעשה. הנאשם 1 אחז בבקבוק בירה, נטל הבקבוק, שבר אותו על הרצפה, ולמעשה הפך אותו לכלי נשק לכל דבר בעניין. ושוב יש להעלות בדמיון לרגע קט, המחזה המזעזע, של אדם הנוטל בקבוק שבור, שקצותיו חדים כשל סכין, ומכה בו בצד ראשו של אדם. אין הדבר שונה ולו בשמץ מאדם הנוטל בידו סכין, ומנחיתה על ראשו וצווארו של אחר. נדמה כי די בכל אשר אמרתי לעיל כדי להבהיר חומרת המעשה ומזלו הרב של המתלונן שלא קיפח חיו ברגע, כמו גם מזלו של הנאשם שהאירוע הסתיים "רק" בפגיעתו של המתלונן.

לנסיבות הללו הקשורות בביצוע העבירה, יש להוסיף: העבר הפלילי של הנאשם, ריצוי עונש מאסר ארוך שלא היה בו כדי להפנים כי עליו לשנות דרכיו וכמובן האמור בתסקיר שירות המבחן אשר לא רק אינו עומד לצדו של הנאשם אלא ההיפך מכך, יש בו לשכנע שראוי להחמיר עם הנאשם בעונש.

באשר לנאשם 2:

לנאשם זה מיוחסת העבירה של תקיפת שוטר כפי האמור בכתב האישום בתיק הראשון. מצאתי לחזור ולציין מעשי נאשם זה. בעוד השוטרים מובילים את נאשם 1 לניידת תקף נאשם 2 את השוטר מרציאנו בכך שהיכה אותו. השוטר מרציאנו נפגע באופן חמור עד כי הובהל לבית חולים על ידי אמבולנס לקבלת טיפול רפואי. אלא שבכך לא די. בעוד המתנדב עובד אוחד בנאשם 1 שניסה להימלט, הגיע הנאשם 2 בריצה ובעט במתנדב בראשו וגבו ובכך מילט את נאשם 1 מאחיזת המתנדב.

ושוב, יש להעלות בדמיון, המעשה כעין מחזה או סרט קולנוע כדי להבין חומרתו: שוטר, אוחד בעצור אך ורק כדי לבצע תפקידו, והנה בא הנאשם 2 ותוך כדי ריצה בועט בראשו ובגבו של איש החוק. האם זה מעשה של מה בכך? כפי שצינתי לעיל, החומרה שראה המחוקק בעבירות של תקיפת שוטר, וכאן בנסיבות מחמירות, עד כי קבע עונש מאסר חובה, כוונה למקרים אלה ולא דווקא למקרים פעוטים אחרים. המקרה שלפני, במעשיו של הנאשם 2, הם ברף חומרה גבוה ביותר והחוק הבא להגן על הערך החברתי החשוב של תפקיד השוטר ומילויו ללא אלימות כפי שבמקרה שלפני, הוא אשר יכוון דרכנו בעת גזר הדין.

גם לנאשם 2 עבר פלילי מכביד בעבירות רבות מבית משפט לנוער, בעבירות רכות וחמורות בגין ריצה עונשי מאסר לתקופות של עשרה חודשים ושנים עשר חודשי מאסר.

גם בעניינו של נאשם 2 הוגש תסקיר שלילי והכוונה לתסקיר האחרון מיום 17.10.13 לפיו לאור העדר שיתוף פעולה מצדו ונוכח הסתייגותו מטיפול לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית.

באי כוח הנאשמים הפנו חיציהם אל עבר הנאשם הקטין, שעניינו נדון בבית משפט לנוער והסתיים באי הרשעתו ובנקיטת אמצעי טיפול על פי חוק הנוער (שפיטה ענישה ודרכי טיפול). לפי טענתם יש לנקוט באחידות ענישה, ואין ליצור פער ענישתי לחומרה בין הנאשמים שלפני לבין הנאשם הקטין.

אין בטענה זו ולא כלום. מעשהו של הקטין בנטילת אקדח הטייזר והסתלקותו מהמקום, אינו דומה ולו בשמץ לחומרת מעשיהם האלימים של הנאשמים. מעבר לכך, מדובר בבחור צעיר, קטין אותה עת, חיובי בתיפקודו, סיים 12 שנות לימוד, חפץ בגיוס לצבא עובד באופן סדיר, חוות דעת מעבידיו חיובית ביותר, ודעת שירות המבחן חיובית ביותר באשר אליו. מדובר בתיקו הראשון והיחיד של הנאשם. באת כוח הפרקליטות הגישה לבית המשפט עותק מגמר הדין בעניינו אשר סומן טל/1.

כאמור הועלתה טענה כי האשם בהתנהלות הנאשמים והתדרדרותם אל הפשע הוא בחברה או שמא ברשויות. טענה זו, מחויבת התייחסות. בית המשפט הוא חלק מהחברה בת זמננו ונסיבותינו. אכן, מתוך הניסיון המצטבר עולה כי חלקם היחסי של עולים צעירים, לרבות מאתיופיה, אינו קטן. לא ברור אם הפניית האצבע המאשימה כלפי רשויות המדינה יש בה ממש, או למצער, יש בה כדי להפחית מחומרת המעשים.

במקרים רבים ציינתי כי יש לנהוג באופן שונה בעת גזירת הדין עם נאשמים מבני עדה זו, שעברו עבירות חמורות, התביעה עתרה לעונשים מחמירים אך הקלתי בדין לנוכח אופק שיקומי, שמצאתי, לרבות ובמיוחד בתחום העבודה והפרנסה. לצערי הרב, שני הנאשמים שלפני, הוכיחו והצהירו קבל עם ועולם כי אין פניהם מועדות אל עבר השיקום. אני אומר "לצערי", ואיני אומר זאת מן השפה לחוץ. אילו רק היה לפני שמץ, או ניצוץ של אופק שיקומי, הייתי מוצא בכך נסיבות מקלות. אלא שמרכיב חשוב זה נעדר במקרה שלפני.

מתחמי הענישה:

נאשם 1:

אכן, מעשיו של נאשם 1 על פי המכלול חמורים יותר ממעשיו של נאשם 2. לפיכך על פי חומרת המעשים ונסיבות הקשורות לעבירות, כמו גם השיקולים הרלבנטיים לעניין לרבות ובמיוחד באשר לאלימות העולה תוך שימוש בכלי נשק סכין כמו שבר בקבוק אני סבור שמתחם הענישה הוא בין 24 חודשים לבין 48 חודשי מאסר בפועל.

עלינו לעשות הכל על מנת להבהיר כי בתי המשפט ינהגו אפס סובלנות לאשר מכונה "תת תרבות הסכינאות". רבות דובר על כך בפסיקת בית המשפט העליון ועלינו ללכת אחר המתווה שהתוותה לנו הלכת בית המשפט העליון דהיינו

להחמיר בענישה באשר לעבירות אלה.

כפי שציינתי לעיל, הנסיבות שאינן קשורות לעבירה כגון: עברו הפלילי של הנאשם, התרשמות שלילית של שירות המבחן, ביצוע עבירות חמורות תוך הפרת האמון שניתן לנאשם 1 על ידי הרשות - ועדת השחרורים, כל אלה מגבירי חומרה בתוך המתחם.

נאשם 2:

באשר לנאשם 2 הבהרתי לעיל חומרת מעשיו. החומרה שיש באלימות כלפי שוטרים אשר כל חטאם היה בכך שמילאו תפקידם כדון. מילוי תפקידים ומשימות קשות מנשוא של משטרה. תפקידו של השוטר, בהרבה מאוד מקרים, מתסכל ביותר. השוטר מבצע עבודה קשה ומפרכת על מנת להגן על הציבור בעיקר מפני עבריינים תוך שמירת הסדר הציבורי. והנה נתקל השוטר בכפיות טובה, במה שנהוג לומר "ביריקה בפרצוף". עלינו להבהיר כי הפגיעה בשוטרים בנסיבות הקשות של מקרה זה, תביא להחמרה בענישה.

מתחם הענישה לנוכח מהות המעשים, והנסיבות הקשורות לעבירות, יקבע בשים לב לכך, ששני שוטרים עמדו מול חבורה שלמה של צעירים שלא הססו לתקוף אותם בצורה כה קשה. בנסיבות הללו אין לנתק מעשיו של נאשם 2 מהמכלול והמכלול הן נסיבות חמורות ביותר.

עוד יש לשים לב, לנסיבות שאינן קשורות בעבירה שיש בהן כדי להחמיר בעונש בתוך המתחם, וכוונתי לעבר פלילי מכביד כמו גם לתסקיר שלילי של שירות המבחן שלא בא בהמלצה.

מתחם העונש במקרה זה הוא בין 9 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

אלה העונשים שאני משית על הנאשמים:

נאשם 1:

36 חודשי מאסר בפועל.

מתקופת המאסר תנוכה תקופת מעצרו של הנאשם 13/7/2013.

כמו כן תנוכה תקופת מאסר מיום 3/11/2012 עד 7/11/2012.

9 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה שיש עמה מרכיב של אלימות כלפי גוף אדם מסוג פשע.

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה שיש עמה מרכיב של אלימות כלפי גוף אדם מסוג עוון, ולרבות עבירה של הפרת הוראה חוקית, והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

קנס בסך 1,000 ש"ח או חודש מאסר תמורתו.

פיצוי למתלונן מ' ת.ז. __ בסך 2,500 ש"ח.

לנאשם 2:

12 חודשי מאסר בפועל.

עונש המאסר ירוצה בניכוי ימי מעצרו 3/11/2012 עד 6/11/2012.

9 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה שיש עמה מרכיב של אלימות כלפי גוף אדם מסוג פשע.

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מיום שחרור הנאשם ממאסר לא יעבור עבירה שיש עמה מרכיב של אלימות כלפי גוף אדם מסוג עוון לרבות עבירה נגד שוטרים.

קנס בסך 500 ש"ח או שבועיים מאסר תמורתו.

פיצוי לשוטר מרציאנו גולן מ.א 1213370 בסך 1,000 ש"ח.

פיצוי למתנדב אמיר עובד מתחנת המשטרה בראשון לציון בסך 1,000 ש"ח.

הקנס והפיצוי ישולמו עד ליום 18/5/2014.

על המזכירות לשלוח העתק הפרוטוקול לשרות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ב' ניסן תשע"ד, 02/04/2014 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן, סגן נשיאה

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בנסיבות המקרה מצאתי כי די בערבויות לפיהן שוחרר הנאשם בתיק עמ"י 5533-11-12 כדי להבטיח התייצבות הנאשם לריצוי מאסרו.

אני מורה על איסור יציאת הנאשם מן הארץ עד החלטה אחרת.

בכפוף לכך, אני מורה כי עונש המאסר שהשתתי על הנאשם ועונש המאסר בלבד יעוכב עד ליום 18/5/2014.

למען הסר ספק, עונשי המאסר המותנים יהיו תקפים ככל שהנאשם לא יהיה במשמורת לרבות לא יחל בריצוי מאסרו.

הנאשם 2 יתייצב למאסרו בבית סוהר "הדרים" ביום 18/5/2014 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון".

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום ב' ניסן תשע"ד, 02/04/2014 במעמד הנוכחים.

